

Matí de mercat

Un relat de: [Lluís Pagès](#)

- Mig quilo de salmó tallat a la papallona, un lluç a rodanxes, que no et guardin el cap, i una lliura de calamarsets, que te'ls netegin però no cal que els trossegin, ja ho faré jo; ah, i una mica de julivert. Te'n recordaràs de tot, oi? M'avanço a la fruiteria, torno de seguida, que no et passi el torn, que avui sembla que ho regalin.

Ho confesso: sóc un addicte a xafardejar en la condició humana, i els mercats són el millor aparador per tastar la pasta de la que estem fets. Per això vaig parar l'orella en la parella de vellets venerables que repassava la llista davant de la peixateria. Aparentment, no hi descobriria cap detall escabrós ni suggeridor d'una moral sibil·lina, però com que mai se sap i la carn és dèbil ...

Així que la dona s'allunyà, l'home fou saludat per un altre que passava per allà.

- Com anem, Ramon? Toca omplir el rebost, avui? Mira que teniu estones per venir al mercat, vosaltres els jubilats, i sempre escolliu el dissabte al matí, quan està ple com un ou! La dita "qui no vulgui pols, que no vagi a l'era" no fa per vosaltres, hahaha!

I s'engrescaren en una conversa que feu que, quan arribà el torn d'en Ramon, aquest ni se n'adonà, que el peixater va haver d'advertir-lo interrompent la xerrameca quan va demanar "qui va, ara?" i jo el vaig assenyalar amb el dit pel damunt del seu cap.

- Què hi posarem? Uns llucets acabats de pescar? Musclos? Miri quin goig de gènere!

La cara del senyor Ramon era el vertader reflex del pànic. Mut i blanc com el paper, era del tot incapaç de pronunciar un mot, que se li havia esborrat del cap l'encàrrec de la seva dona. Ras i curt, no es recordava de res. Va ser aleshores quan vaig prendre la iniciativa i li vaig dir al peixater:

- Mig quilo de salmó tallat a la papallona, un lluç a rodanxes sense el cap, i una lliura de calamarsets, nets però sencers.

Al senyor Ramon se li il·luminà la cara, com d'angelet beneït, en reconèixer que aquella era exactament la comanda, semblava talment que hagués passat de mort a vida. Quan era a punt de donar-me les gràcies, aparegué la seva senyora pel darrera i li espetà:

- Just a temps! Aquí no es balla d'empentes! Ah, ja veig que t'atenen. A veure, el salmó, el lluç i els calamarsets, perfecte! Veus com quan vols no t'oblides de les coses? Aquests homes... Miri, vagi tallant, que ens apropem a la polleria i ara venim, que si perdem la tanda allà, avui no dinem!

I el marit només tingué temps de picar-me l'ullet en senyal d'agraïment, que ella se l'endugué d'una arrabassada agafat pel braç com si hagués estat enxampat fent una malifeta. Cordills de dona, quina empenta malgrat l'edat! Cofat pel meu comportament cap el proïsme, vaig decidir de tornar a deixar el meu cervell privilegiat al desmemoriat que es posés a tret. Em vaig apropar a la parada de productes de luxe i em vaig aturar darrera d'un home de la tercera edat que tenia al costat una senyora gran amb un paperet a la mà. Donat que la lletra de la nota era de mida superlativa, vaig aconseguir llegir el que hi posava fil per randa. En veure que ella es separava de l'home, i quan ell aixecà el braç per confirmar que era el seu torn, em vaig avançar i vaig dir en veu alta tot el que havia llegit, tan de pressa com clar i català:

- Encenalls de pernil ibèric, un quart de quilo; caviar del Caspi, dos-cents grams; una safata de torta del Casar, una ampolla de cava Veuve Cliquot i una capsa de trufes.

És cert, aquesta vegada no vaig esperar el buit mental d'ell, vaig pensar que la meva intervenció sobtada guanyaria en compliments si l'afectat s'estalviava de quedar en evidència per no menjar prou cues de pansa. Mentre qui em despatxava anava reunint la comanda amb l'eficàcia de qui ha de gestionar la cua de davant del taulell, el senyor suposadament afavorit per la meva sortida de paraigües m'anava fitant de dalt a baix sense saber-se'n avenir, entre sorprès i atropellat (verbalment parlant), però en cap cas amb la cara d'agraïment que un hauria esperat en aquests casos. Quan, refet de l'atac, anà a obrir la boca per dir-me alguna cosa, m'hi vaig avançar oferint-li la bossa plena dels exquisits queviures. No obstant, aquest no l'entomà.

- Anem a pams, que em penso que aquí hi ha un malentès. Ni jo he demanat res de tot això, ni era el seu torn, ja em perdonarà, que aquí no fem cua per pràctica esportiva.

- Està segur que la seva dona no ho duia per escrit? Posaria la mà al foc, ben bé com si ho hagués llegit.

- La meva dona? De qui m'està parlant?

Alguna cosa no rutllava, m'estava quedant sense arguments.

- I qui hi havia al seu costat fa un moment? Sí, home, una dona rossa amb la llista a les mans? Que no estem parlant de la seva muller?

- No sé què s'empatolla, li ho juro. He vingut sol i, per a la seva informació, he viscut sol tota la meva vida, i a aquestes alçades de la pel·lícula... Bé, no cal que li doni tantes explicacions, faci el favor de pagar i fotre al camp, que ara sí que és el meu torn, si és tan amable, que no tinc tot el matí – i es dirigí al dependent amb cara de pomes agres, tot donant-me l'esquena per posar punt i final a la meva intromissió.

Vergonya a perdre, no vaig tenir més remei que passar per caixa i empassar-me la ficada de pota (no vull recordar l'import final, que no voldria que em tornés a afectar una taquicàrdia puntual que vaig patir en lliurar-me la nota amb la xifra exorbitant). Vaig sortir al carrer amb la bossa entre els meus braços, protegint-la de mans alienes i amb els ulls atents amb qui em creuava, com si fos el custodi d'un tresor valuósíssim.

Aquell migdia, en arribar a casa, diria a la dona que m'havia trobat un excompany de l'escola que havia fet fortuna i que havia estat tan content de retrobar-me que m'havia regalat un lot de viandes de luxe. Que ja ho sabia, ella, com les gastaven els nou rics. Una mentida pietosa per maquillar una patinada com un piano. Ja veurem si s'ho empassa, que el coll no em toca a la camisa. I pensar que anava de bona fe...

Lluís Pagès